

[Arentoft]

udenrigsminister, hr. Kjeld Olesen, bl.a., jfr. Folketingstidende 1981-82, 1. samling, sp. 1113 – jeg citerer:

»Vi er med andre ord i den situation, at det er Sovjetunionen, der gennem sin holdning bestemmer omfanget af NATOs moderniseringsprogram. Gennem NATOs dobbeltbeslutning håber vi at have gjort dette helt klart.«

Står hr. Kjeld Olesen ved de ord: Gennem NATOs dobbeltbeslutning håber vi at have gjort dette helt klart? Det er kedeligt, at hr. Kjeld Olesen ikke er i salen.

Hr. Lasse Budtz sagde under den samme debat, jfr. sp. 1122 – jeg citerer:

»Ud fra disse kendsgerninger finder vi det helt afgørende nødvendigt, at der indledes forhandlinger mellem supermagterne om en begrænsning eller helst et fuldstændigt stop for opstillingen eller endnu bedre en nedpilning af atomvåbnene og deres raketter.«

»NATOs dobbeltbeslutning, som er reaktionen på den sovjetiske såkaldte modernisering, omhandler en sådan forhandling samt en opstilling af et såkaldt svar bestående af 572 raketter af krydsermissiler og Pershing II-typen. Disse raketter kan tidligst være færdige til en begyndende opstilling i slutningen af 1983 – de eksisterer altså endnu ikke – og de kan hver for sig kun medføre en enkelt kernevåbensprængladning. Så som situationen ser ud i dag, er NATO-svaret altså 572 raketter med et enkelt kernevåben mod mindst 750 kernevåben på den sovjetiske side.«

Jeg vil gerne på baggrund af både hr. Kjeld Olesens og hr. Lasse Budtz' netop citerede udtalelser anmode begge om helt klart at forklare uden omsvøb, hvorfor der ikke er tale om et alvorligt holdningsskift hos socialdemokratiet, samt forklare, om det ikke er en meget alvorlig svækkelse af USAs og NATOs forhandlingspositioner, at Danmark er med til at bryde sammenholdet i NATO ved, at det p.t. største parti i Danmark løber fra sit ord og dermed svækker hele den vestlige verden. Det er at spille højt spil af partiegoistiske grunde.

Emmert Andersen (CD):

På CDs vegne vil jeg gerne takke udenrigsministeren for redegørelsen. Det gælder såvel det historiske som den objektive infor-

mation, vi har fået. CD erklærer sig desuden enig i ønskerne, nemlig ønsket om, at Genèveforhandlingerne må føre til et gunstigt resultat, og ønsket om, at der fortsat er et flertal for den politik, der hidtil har været ført på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område.

Det er jo ikke så lang tid siden, vi her i tinget havde en debat om nøjagtig samme emne, derfor er der ikke nogen grund til at gentage, hvad der blev sagt ved den lejlighed. Men siden har der været megen presseomtale, mange udtalelser, demonstrationer, og hvad ved jeg, så det kunne måske være gavnligt at få bragt klarhed over, hvad sagen egentlig drejer sig om.

Situationen er jo den lige nu, at russerne har opstillet 324 SS-20 raketter hver med 3 sprænghoveder, altså 972 atombomber. Dertil kommer et antal SS-4 og SS-5 raketter. Over for os står altså lige nu ca. 1.200 raketter.

I den situation siger fredsvenerne, at vi ikke skal have raketter, og logikken her må være den, at blot vi i Vesten undlader at opstille raketter, vil russerne nok sige: ja men så må vi da hellere begynde at demontere vores SS-20 raketter. Logikken her svarer til følgende: vi er imod forbrydelser, ergo afskaffer vi politiet.

Hvorfor demonstrerer demonstranterne ikke imod russernes raketter, men imod de raketter, vi endnu ikke har? I virkeligheden drejer det sig slet ikke om, hvorvidt de raketter skal opstilles eller ej. Uanset hvad udfaldet af dagens debat bliver, vil arbejdet med raketterne fortsætte; det vil i det mindste Storbritannien, Vesttyskland og Italien sørge for, og derfor er socialdemokratiets kovenning blot et slag i luften. I virkeligheden drejer sagen sig om noget så banalt som et betalings spørgsmål og om nogle juridiske forpligtelser. Jeg har lagt mærke til, at man rider knap så stærkt siden sidste debat om samme emne.

I dag har vi fået konstateret, at følgende udsagn fra daværende udenrigsminister Kjeld Olesen den 27. november 1979 i forbindelse med forespørgslen om krydsermissiler og Pershing II-raketter i Vesteuropa – Folketingstidende 1979-80, 2. samling, sp. 932 – stadig gælder. Jeg citerer:

»Danmarks NATO-politik er uændret. Danmark vil fortsat leve op til de forpligtelser, vi mener påhviler os som medlem af en